

prima instanță – V. Efros
instanța de apel – M. Ciugureanu, E. Clim, B. Bîrca

ÎNCHEIERE

27 ianuarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
Judecători

Valeriu Doagă
Iuliana Oprea
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de întreprinderea mixtă Compania Internațională de Asigurări „Transelit” societate pe acțiuni,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Istrati Dinu împotriva întreprinderii mixte Compania Internațională de Asigurări „Transelit” societate pe acțiuni, intervenient accesoriu Argint Constantin, cu privire la încasarea sumei și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 07 octombrie 2015, prin care a fost admis apelul declarat de întreprinderea mixtă Compania Internațională de Asigurări „Transelit” societate pe acțiuni și modificată hotărârea Judecătoriei Centru, municipiul Chișinău din 06 aprilie 2015, fiind micșorată suma cheltuielilor pentru asistență juridică,

c o n s t a t ă:

La 20 august 2014, Istrati Dinu a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎM CIA „Transelit” SA cu privire la încasarea sumei și compensarea cheltuielilor de judecată, solicitând încasarea de la ÎM CIA „Transelit” SA în beneficiul său a sumei de 13 675 lei cu titlu de prejudiciu material și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 12 februarie 2014, a avut loc accidentul rutier cu implicarea automobilelor de model „Mercedes-Benz A150”, n/î CQD 203 și automobilul de model „Volkswagen Touareg”, n/î SP 032.

Susține că potrivit procesului-verbal cu privire la contravenție nr. MAI 02393439, vinovat de comiterea accidentului rutier a fost recunoscut Argint Constantin, deținător al poliței de asigurare a transportului nr. 000015337, tipul RCA, eliberată la 18 februarie 2013, care, aflându-se la volanul automobilului de model „Volkswagen Touareg”, n/î SP 032, nu a ținut permanent seama de situația rutieră și condițiile rutiere, iar prin urmare a derapat și s-a tamponat cu

autoturismul de model „Mercedes-Benz A150”, n/î CQD 203, la volanul căruia se afla reclamantul, Istrati Dinu.

Menționează că deoarece accidentul s-a produs din culpa lui Argint Constantin, conform art. 15 alin. (1) al Legii nr. 414 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, asigurătorul acordă despăgubiri dacă prejudiciile s-au produs din culpa asiguratului sau a utilizatorului de autovehicul.

Susține că asiguratorul nu și-a onorat obligația prevăzută de norma indicată, deși a solicitat repararea prejudiciului cauzat în urma accidentului rutier. Iar prin Confirmarea eliberată de către pârât i s-a comunicat faptul că a fost înregistrat dosarul de daune nr. 042/02-2014 CH din data de 14 februarie 2014, însă s-a refuzat achitarea despăgubirii.

Astfel, indică reclamantul că la 06 iunie 2014, expertul judiciar Sandu Ion din cadrul Centrului Național de Expertiză Judiciară de pe lângă Ministerul Justiției, a efectuat constatarea tehnico-științifică merceologică-auto asupra automobilului „Mercedes-Benz A150”, n/î CQD 203 în urma căreia, prin Raportul de constatare tehnico-științifică nr. 1061 s-a stabilit că prejudiciul material (cu includerea pieselor de schimb) cauzat posesorului automobilului de model „Mercedes-Benz A 150”, n/î CQD 203, conform devizului estimativ, constituie 13 675 lei.

La 11 iulie 2014 reclamantul a înaintat către pârât o pretenție prin care a solicitat de a-i fi achitată suma prejudiciului cauzat în mărime de 13 675 lei și plata pentru efectuarea expertizei în mărime de 642 lei, însă prin răspunsul nr. 996 CH/14 din 14 iulie 2014, pârâtul i-a comunicat despre neprezentarea raportului de expertiză și a bonului de casă la care se face referire în pretenție.

Ulterior, la 25 iulie 2014, reclamantul a înaintat o altă pretenție prin care a solicitat din nou achitarea sumei prejudiciului material în mărime de 13 675 lei și plata pentru efectuarea expertizei în mărime de 642 lei, însă prin răspunsul nr. 1055CH/14 din 28 iulie 2014, pârâtul i-a comunicat că nu recunoaște pretenția înaintată și că raportul de expertiză nr. 1061 nu poate fi pus la baza unei decizii de achitare a despăgubirii de asigurare, or prin acest raport s-ar încerca îmbogățirea fără justă cauză.

Totodată, a menționat că potrivit confirmării recepționate de la Mercedes Centru, costul pieselor și al serviciilor de schimb constituie 15 760 lei, iar prin raportul de expertiză, mărimea prejudiciului material a fost stabilită în mărime de 13 675 lei.

Astfel, consideră reclamantul că cele invocate de pârât prin răspunsul dat, reprezintă o încercare de a se eschiva de la plata prejudiciului material suportat de către sine.

Prin încheierea protocolară a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 06 octombrie 2014 a fost atras în proces, în calitate de intervenient accesoriu, Argint Constantin (f.d.45-46).

Prin hotărârea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 06 aprilie 2015 acțiunea a fost admisă și s-a încasat de la ÎM CIA „Transelit” SA în beneficiul lui Istrati Dinu suma de 13 675 lei cu titlu de prejudiciu material și 4 572 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, iar în total suma de 18 247 lei.

La 07 iulie 2015, ÎM CIA „Transelit” SA a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 07 octombrie 2015 a fost admis apelul declarat de ÎM CIA „Transelit” SA și modificată hotărârea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 06 aprilie 2015, fiind micșorată suma cheltuielilor pentru asistență juridică de la 4 572 lei până la 2 500 lei. În rest, hotărârea primei instanțe a fost menținută.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, la 11 decembrie 2015 ÎM CIA „Transelit” SA a declarat recurs, prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 07 octombrie 2015 și emiterea unei noi decizii prin care cuantumul prejudiciului material să fie micșorat până la suma de 9 243 lei.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând încălcarea normelor de drept material.

În acest sens, menționează că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea.

Afirmă că instanțele de judecată inferioare nu au aplicat normele conținute de legile speciale, dar a făcut referire la normele generale. Astfel, consideră că instanțele de judecată au aplicat eronat normele de drept material referitor la modalitatea de calcul a daunei materiale suportate de către intimat.

Totodată, invocă recurentul că instanța de judecată a aplicat eronat normele materiale și la modalitatea de compensare a cheltuielilor de judecată.

Consideră că instanțele inferioare arbitrar au pus la baza hotărârilor emise Raportul de expertiză nr. 1061, care este format doar dintr-un deviz estimativ, iar prin urmare nu poate fi reținut ca probă admisibilă prin prisma art. 122 Codul de procedură civilă, fiind doar un calcul prezumtiv și ipotetic, neavând relevanța pentru a fi apreciat ca probă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Avînd în vedere că la materialele cauzei nu sunt anexate probe confirmative, care certifică că recurentul a recepționat copia deciziei instanței de apel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, prin prisma art. 434 Codul de procedură civilă, consideră recursul depus la data de 11 decembrie 2015 în termen.

Analizând modul în care recurentul și-a exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele motive.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, analizînd argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanța de apel aplicînd corect normele de drept material și de drept procedural.

Subsecvent, în conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcînd în mod flagrant regulile de apreciere a

probelor stabilite la art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Argumentele invocate de recurenta ÎM CIA „Transelit” SA poartă un caracter declarativ, se combat cu probele administrate și nu au suport legal.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material, procedural și apreciind corect probele administrate a emis o hotărâre legală, iar argumentele invocate de recurenta ÎM CIA „Transelit” SA în cererea de recurs poartă caracter declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de întreprinderea mixtă Compania Internațională de Asigurări „Transelit” societate pe acțiuni se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Valeriu Doagă

Judecători

Iuliana Oprea

Dumitru Mardari